

[Hanne Reintoft.]

fordi den gennem årtier har taget arbejdsgiversnes parti, fordi den er blevet et symbol på knægtelsen af retten til at arbejde for bedre eksistensvilkår, og arbejdernes organisationer må ikke glemme, at dette er deres pligt nr. 1. Arbejdsrettens rolle er udspillet, den har mistet tilliden i befolkningen, den har mistet sin autoritet, og fremover vil den kun afstedkomme konflikter og sabotage.

Andre veje er vist og kan vises. Alle ved, både hr. Krog Hansen og hr. Erling Dinesen, at mindre fortolkningsspørgsmål kan ordnes gennem forskellige former for fællesudvalg efter aftale mellem arbejdsmarkedets parter. Ellers må problemerne løses, som jeg har sagt, via forhandling, mægling og aktion, og med den uro, der er ude omkring, vil jeg stærkt anbefale, at man tager forslaget alvorligt og sender det i udvalg.

Erling Dinesen: Der var lige et par enkelte ting, jeg ville knytte nogle bemærkninger til. For det første er der påstanden om, at arbejdsrettens dommere ikke har kendskab til arbejdspladserne og arbejdspladsernes problemer. Det er jo en af de få retter, vi har her i landet, hvor det er faglige tillidsmænd, som er med, så det standpunkt holder altså ikke.

Når fru Hanne Reintoft siger, at hun og kommunisterne ikke ønsker anarki på arbejdsmarkedet, skal dertil føjes, at det, man direkte har peget på i forbindelse med forslaget, er en aktionsret i forbindelse med retskonflikter, som vil koste arbejderne meget dyrt, og som i sin yderste konsekvens simpelt hen vil afskaffe det eneste værn, arbejderne i dette land har: de kollektive overenskomster. Så meget burde fru Hanne Reintoft kende til disse ting.

Når der så tales om klassedomstol her i modsætning til andre domstole, bør jeg vel også lige gøre opmærksom på, at det ikke er et standpunkt, kommunister altid har haft. Vi har jo været ude for, at arbejdsmændenes forbund er blevet dømt ved højesteret til at betale en erstatning på 100.000 kr. De havde en forsvarer, en tidligere kommunistisk folketingsmand, cand. jur. og sagfører, som bagefter udtalte: forskellen mellem bedømmelsen ved voldgiftsretten — det hed den dengang, den faste voldgiftsret, altså nu

arbejdsretten — og ved de almindelige domstole består praktisk deri, at den faste voldgiftsret — altså nu arbejdsretten — stadig vil anlægge et mere moderne, efter den industrielle og sociale udvikling bedre afpasset synspunkt end de altid mere konservative domstole. Det er ganske vist nogle år siden, men det standpunkt havde man på daværende tidspunkt. Det, fru Hanne Reintoft lægger op til med det, hun foreslår her, er jo ikke at forbedre mulighederne for arbejderne, som skal tvinges ud i en strejke for at få 10.000 kr. udbetalt, som de har til gode. Det mener jeg ikke nogen kan være tjent med, og i alle tilfælde er det ikke i overensstemmelse med arbejdernes interesser, hvad fru Hanne Reintoft her foreslår.

Forslagsstilleren (Hanne Reintoft): Må jeg lige først understrege, at det ikke var mig, der snakkede om, at de faglige ledere, der sad i arbejdsretten, ikke havde forstand på arbejdspladsernes problemer. Det tror jeg egentlig nok de har, og nogle svigter deres klasse meget groft, og nogle indser; som f. eks. slagteriforbundets formand, at nu er det nok; det har de også gjort hos bryggeriarbejderne, og så bliver han væk.

Dernæst må jeg sige, at jeg har ikke sagt, at de civile domstole var bedre. Det er også klasseudstole. De har enkelte fortrin, bl. a. at det foregår for åbne døre og der kan appelleres. Men jeg tror som sagt også, det er klasseudstole. Det, jeg har sagt, er, at vi skal ikke sidde herinde og lovgive, vi skal overlade spørgsmålenes afgørelse til fagbevægelsen, og så må det stående spørgsmål til hr. Erling Dinesen blive: er det lig med anarki at overlade afgørelsen til arbejdsmarkedets parter? Det er jo unægtelig et interessant nyt syn fra socialdemokratisk side, hvis det er anarki at stole på, at fagbevægelsen kan løse problemerne, og så er der alle disse småsager, hvor arbejdsretten tit er måner om at inddrive beløb for den enkelte arbejder. Vil hr. Erling Dinesen påstå, at man ikke arbejdsmarkedets parter imellem skulle kunne blive enig om ved fællesudvalg o. lign. at løse disse problemer i stedet for at have en ret, der den ene gang efter den anden bag lukkede døre har vist sig ikke at fungere effektivt? Det er en utrolig mangel på tillid; det må være et in-